

Per què sóc musulmana?

Roser Gomila Truyol

¹L'islam és una religió monoteïsta (creença en un sol Déu), com ho són el cristianisme, el judaisme i el zoroastrisme, i les persones que la practiquen són els musulmans. La paraula Islam² prové de l'arrel àrab S-L-M, de la qual deriven verbs com salima ("estar o sortir sa, estalvi, segur, sencer, incòlume, tenir bona salut o estar lliure de defecte") i noms i adjectius com salām ("pau", "salutació"), salāma ("integritat", "seguretat", "salut", "benestar") i salīm ("saludable", "intacte", "íntegre", "complet"). Així, els significats bàsics de l'arrel són "estar segur" i "estar en pau", mentre que els del terme islām són "salvació", "pacificació", "sanació", "curació", "integració", "submissió" i "perfeccionament", i el participi actiu muslim, – d'on prové la paraula "musulmà" –, designa la persona que, sotmesa a Déu, promou activament els verbs anteriors; és a dir: el pacificador, sanador, curador, integrador, salvador, completador o perfeccionador.

Els musulmans anomenen Déu amb la paraula àrab Al·lah, que vindria a ser el mateix Déu que el dels cristians i els jueus; de fet, L'islam es considera la continuació de les dues revelacions anteriors³ i s'anuncia com l'última que tindrà lloc,

¹ Roser Gomila Truyol és llicenciada en filologia àrab.

² http://www.academia.edu/2349059/Sobre_el_significado_de_la_palabra_islam

³ L'Antic Testament dels jueus i el Nou Testament dels cristians.

compartint, per tant, amb el judaisme i el cristianisme, els mateixos valors morals bàsics. La revelació de l'islam es va fer al profeta i missatger Muhammad (que la pau i les benediccions siguin amb ell) i el text sagrat és l'Alcorà. L'Alcorà va ser revelat en llengua àrab i s'ha mantingut inalterat fins avui en dia, partint de la premissa que tota traducció passa per una interpretació, i és per tal evitar la deformació del seu significat original que s'ha de llegir i interpretar directament des del text àrab original.

Tot musulmà, per a ser considerat com a tal, ha d'acceptar i acomplir els cinc pilars fonamentals de l'islam :

Xahada: és la professió de fe a través de la qual es reconeix la unitat de Déu. Diu: "No hi ha cap divinitat tret de Déu, i Muhammad és el profeta de Déu". És el que s'ha de pronunciar en el moment d'entrar a l'islam.

Salat: és la pregària ritual que té lloc cinc vegades al dia, depenent de la posició del Sol al cel. Són: al-Fajer (abans de la sortida del sol), al-Dohor (al migdia), al-Asar (a primera hora de la tarda), al-magreb (a la caiguda del sol) i al-ixà (a la nit). S'han de realitzar orientats a la Meca i en estat de purificació. Són moments indispensables de comunió directa amb Déu.

Zakat: l'almoina reglada i estipulada que obliga tots els musulmans a donar una proporció dels seus béns a les persones

necessitades i a la comunitat, amb la finalitat de limitar l'acumulació de riqueses i promoure una millor repartició d'aquestes, purificar l'ànima de l'avarícia i la cobdícia, i reforçar el sentiment de comunitat contribuint a les millores socials.

Sawm: dejuni diürn que es realitza durant el mes de Ramadà i que, a part de l'abstenció d'introduir al cos qualsevol tipus d'element (menjar, beure, fum, cosmètics), inclou també l'abstenció dels mals pensaments, de les males accions i de les relacions sexuals, per tal d'aconseguir una purificació integral del cos i l'ànima, amb un major coneixement d'un mateix i un major apropament a Déu prenent consciència de les benediccions que ens ha donat i agraint-les.

Hajj: pelegrinatge a la Meca que s'ha de realitzar com a mínim una vegada a la vida sempre que no existeixin impediments físics o econòmics. Implica la visita ritual als diferents llocs sagrats de l'Islam, situats a la ciutat de Meca.

Ara que ja he comentat què és l'Islam d'una manera objectiva, a continuació compartiré amb vosaltres la meva vivència en relació a aquesta religió. Sóc i em

considero menorquina, espanyola i occidental. Fins als 23 anys m'identificava més com atea que com a cristiana. Vaig créixer en un ambient molt poc religiós; a casa sempre em van educar en bons valors, però mai no es va parlar d'espiritualitat, ni de com donar respostes a les preguntes existencials: quin és el significat de la vida? quin és el paper de cadascun de nosaltres? existeix Déu? què hi ha després de la mort? etc. I a l'escola tampoc vaig rebre mai cap educació d'aquest tipus que em fes plantejar realment aquestes qüestions.

Durant la meva adolescència, mai no em van inquietar aquests temes, i, quan tenia lloc algun succés greu (malaltia, mort, accidents), simplement no sabia gestionar-ho, no sabia com s'havia de pair una situació d'aquest tipus: em feia sentir malament, tenir pena o por, però, al cap i a la fi, el temps passava i m'ho feia oblidar.

Tota religió coneguda per mi era la que havia conegut indirectament per formar part d'una societat de cultura cristiana. L'Església només representava per a mi una institució que, des del meu punt de vista, feia molt temps que havia perdut el seu contingut espiritual; des d'aquest context, d'una manera automàtica, sense saber què podia ser Déu, simplement li negava tota possibilitat d'existir.

Al contrari del que pot semblar, el fet d'estudiar Filologia Àrab no va influir, almenys directament, en la meva tornada⁴ al Islam.

⁴ Es diu que, quan algú es converteix a l'Islam, realment no es tracta d'una conversió, sinó d'una tornada, ja que es creu que tots naixem musulmans, però el que passa és que els que no neixen en una família musulmana, quan creixen ho obliden i després simplement retroben l'Islam i tornen a Ell.

Sí que em va obrir les portes d'un món totalment desconegut per a mi (i per a quasi qualsevol occidental), però no va ser fins a uns anys després, quan viure en un país de majoria musulmana va ser decisiu per a conèixer l'Islam. Fer amistats musulmanes en el seu context cultural i submergir-me en la seva cultura em van fer obrir els ulls i reflexionar sobre la meua manera de veure i pensar el món i la vida. A partir d'aquestes reflexions, en principi inconscients, però que a poc a poc vaig anar fent meves, vaig començar a interessar-me per conèixer l'Islam i el seu llibre sagrat, l'Alcorà. A través de converses amb la gent i de moltes recerques per Internet sobre les qüestions més espirituals i els conceptes més polèmics, es va anar forjant en mi una idea cada vegada més definida sobre el que realment significava l'Islam i ser musulmà; a partir de llavors, inevitablement, van començar a trontollar les idees sobre la vida i el món que havia après durant tota la meua vida.

Des de petita sempre havia tingut un sentiment fort de solidaritat cap a les persones que patien, però va ser passada la meua adolescència que vaig sentir un canvi en mi. No sabia per què, però, de sobte, se'm va despertar una sensibilitat empàtica davant les emocions alienes que m'esgarriava, m'accelerava el cor i em provocava un nus a la gola. No entenia per què em passava això d'una manera tan exaltant davant de situacions que no m'incumbien directament; a vegades m'arribava a incomodar sentir de sobte tanta felicitat o tristesa per coses que m'eren alienes. Ara, com a musulmana, he trobat com canalitzar aquest sentiment; és quan més m'adono del meu deure com a persona d'ajudar a qui ho necessita i alegrar-me de bon cor per qui és feliç. He descobert

que ser solidari i empàtic no només és una cosa que he de fer per als altres, sinó que la major beneficiària en sóc jo, perquè sóc millor persona. M'agrada imaginar-me l'Islam com un tot polidèdic, amb mil cares i perspectives que engloba tot el que hi ha a la vida.

Un punt d'inflexió decisiu va ser quan vaig començar a llegir sobre les descripcions de l'Alcorà sobre geografia, genètica, cosmologia, etc., que no entren en contradicció amb els descobriments científics realitzats molts anys després de la revelació, partint del fet acceptat per estudiosos de diverses religions que el text de l'Alcorà té més de 1.400 anys i que no ha sofert modificacions. L'Alcorà inclou sures⁵ que descriuen, entre d'altres, per exemple, l'evolució de l'embrió humà⁶ (descobert per l'embriologia moderna), la formació de l'univers a partir d'una massa inicial que posteriorment es separà⁷ (teoria del Big Bang i de l'univers en expansió⁸), mentre que fins fa poc era acceptat el model del l'Estat Estacionari que defensava que l'univers era constant i sempre ho havia estat; la formació de les muntanyes i les seves característiques⁹ acceptades i compartides pels geòlegs actuals. Aquesta coincidència se'm va presentar com una evidència tan clara que des de llavors ja no vaig poder negar l'autenticitat de la paraula de Déu revelada al profeta Muhammad (que la pau i les benediccions siguin amb ell).

5 Capítols

6 *Alcorà*, sura 23, aleies 12-14.

7 *Alcorà*, sura 21, aleia 30

8 *Alcorà*, sura 51 aleia 47.

9 *Alcorà*, sura 6, aleia 7 i sura 21 aleia 31.

un altre punt a favor de l'islam, i que el diferencia del cristianisme que jo havia conegut, és la inexistència de jerarquies dins de l'islam. Tots els musulmans i musulmanes estan capacitats i tenen el deure d'interpretar per a ells mateixos els textos sagrats i no existeixen intermediaris entre Déu i ells. Tant la benedicció, com el càstig o el perdó vénen directament de Déu i ningú no té el dret d'erigir-se en representant de Déu davant de la humanitat. Per a esdevenir musulmà no és necessari fer cap cerimònia avalada per cap autoritat religiosa; la "tornada" a l'islam es fa al cor, i Déu n'és testimoni, no s'ha de passar comptes amb ningú més ni registrar-se a cap lloc.

Vivia en una profunda inquietud perquè la meua societat no era capaç de donar-me les respostes i la guia que jo necessitava, i, amb l'islam, vaig descobrir una manera de pensar, de veure i viure la vida que em va atreure i que, senzillament, vaig voler imitar. Sens dubte, va ser un procés difícil. Explicar les conclusions de les meves reflexions i descobriments se'm presentava com un impossible. Dins meu sentia una joia immensa de saber que per fi havia trobat el camí correcte, però per fora em veia totalment incapaç d'explicar-ho i argumentar els motius de la meua decisió, però al mateix temps sentia l'obligació de fer-ho per evitar el rebuig dels meus éssers estimats, fins que em vaig adonar que no havia de justificar-me, que era la meua elecció i que ja hi hauria temps de parlar amb la gent que m'envoltava, sempre que aquesta s'hi interessés, perquè simplement no els havia de convèncer de res.

Els valors islàmics els havia viscut a casa meua sense ser-ne conscient. La Creen-

ça va ser la novetat. Sóc la mateixa que abans, però gràcies a l'islam he aconseguit una versió millorada de jo mateixa. L'islam per a mi és: seguretat, solidaritat, empatia, pau, tranquil·litat... És sentir molt a dins del cor que estic en el bon camí, que he tingut la sort de ser il·luminada i poder veure les coses clares. L'islam és lògica; vaig adonar-me de fins a quin punt tot estava clar al món, a la història universal, a la meua vida i al meu voltant, i em sembla mentida que abans no me n'hagués adonat. Quan Déu va voler que el meu cor s'obris, vaig sentir com tot prenia el seu sentit. L'islam és protecció: no hi ha res a témer quan estàs segur de la teua creença i confies en allò que Déu hagi designat com el teu destí. Només has de viure conscientment tot això i fer el teu camí vital de la millor manera; no per satisfer a ningú ni perquè ho digui l'Alcorà, sinó perquè, quan el teu cor s'obre a Déu, entens que és la millor manera de fer les coses, d'actuar, de relacionar-te i de pensar.

Ara sento que veig la gent d'una altra manera; sento que abans tenia una percepció molt més superficial de les persones del meu voltant, mentre que ara puc observar el seu interior i connectar-hi empàticament sempre que l'altre també tingui el seu cor il·luminat i obert a Déu. Abans mai havia pensat que pogués existir una connexió d'aquest tipus, tan espiritual, i que se'n pogués parlar obertament. La veritat és que conèixer persones que tenen el mateix pensament que jo em provoca un sentiment de joia i felicitat indescriptibles.

En la meua opinió, l'islam transmet un estil de vida i un missatge perenne que pot oferir molt beneficis a la societat actual. El món occidental actual s'aferra molt a la idea d'una llibertat consistent en el fet

que cadascú es pot crear la seva pròpia norma moral, però el problema és que, quan és un mateix el que es dóna aquesta norma, es pren la llibertat de saltar-se-la amb qualsevol pretext. Ser musulmà implica prendre un camí, pensar en tot el que implica la decisió i intentar actuar-hi d'acord, mantenint la coherència entre pensament i acció. És només d'aquesta manera que s'aconsegueix la seguretat amb un mateix que tanta gent busca quan se sent perduda.

Avui sembla que valors com l'honor, la dignitat, el respecte, l'honestedat, l'orgull, etc. estan passats de moda, mentre que la realitat és que són valors importantíssims. Sembla que l'únic que es mira és la llibertat individual promoguda pel món modern ja que, com més individualistes siguin les persones, menys tendiran a unir-se contra un poder amb el qual no estiguin d'acord. La llibertat és un dels conceptes més complexos que es poden descriure. Des de la meua perspectiva, crec que un gran número d'occidentals tenen una idea molt confusa sobre la llibertat, ja que sembla que consisteix en un "fes el que vulguis perquè res no importa": és la ideologia que ha portat al nihilisme¹⁰. Molta gent està terriblement perduda i defensa a ultrança una llibertat que és la principal responsable del seu estat. Actualment és molt difícil d'entendre que la llibertat és excel·lent, però que ha de tenir uns límits, que no es pot arribar enlloc sense llibertat, però, només amb ella, tampoc. La vida s'ha de gaudir i assaborir però sent conscients de tot el que tenim.

10 DIEC2. *Nihilisme: 1 m.* [FS] [LC] Doctrina o actitud que nega tota creença, tot coneixement o tot valor. 2 m. [PO] [SO] [LC] [FS] Doctrina o actitud que rebutja tota autoritat i tota organització social.

L'Islam, com també les altres religions i el materialisme i l'ateisme, pot arribar a ser un instrument de control i d'alienació de les masses ideal, i el poder, vingui d'on vingui, difícilment renunciarà a utilitzar-lo; però, al mateix temps, proporciona una dimensió espiritual totalment alliberadora, que no pot ser controlada per ningú més que la pròpia persona. La manera més directa d'exercitar aquesta espiritualitat és a través del Salat¹¹, que, realitzat als seus temps, distribuïts estratègicament durant el dia, aporta molts beneficis per a la persona que s'esforça a portar-lo a terme: representa cinc moments diaris de treball personal, de presa de consciència, de reflexió i anàlisi sobre els actes que s'han realitzat i els que encara s'han de realitzar; ajuda a analitzar i controlar els sentiments i l'ego, el nostre gran enemic; és un exercici diari de *ÿihad*, que ens fa més forts per a enfrontar-nos a la vida ("esforç fet cap a un mateix per a aconseguir el *salam-pau* interior"; prové de l'arrel *ÿ-h-d*, "esforçar-se, aplicar-se, insistir, treballar amb zel i assiduitat, empènyer, fatiga, lluita contra l'ego"). Són moments que ens permeten fer una pausa al vertiginós ritme de la vida per a recordar les coses veritablement importants a la vida i donar gràcies a Déu per elles.

En última instància, l'Islam aporta a la societat valors i normes socials, com el respecte i la solidaritat, i anima a treballar per a la disminució de les diferències socials, i a protegir els necessitats, a més de retornar a la dona el valor que li pertany, evitant la seva cosificació¹² i vetllant pels seus drets, tot creant, així, les condicions bàsiques per a una millor convivència social.

11 La pregària ritual.

12 Cosificar: reduir a la condició de cosa allò que no ho és. Cosificació de la dona: convertir la dona en objecte.